

† GALACTION

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL SFINTEI EPISCOPII A
ALEXANDRIEI ȘI TELEORMANULUI**

**TUTUROR DREPTCREDINCIOȘILOR CREȘTINI,
CINULUI MONAHAL, PREACUCERNICILOR ȘI
PREACUVIOȘILOR PĂRIȚI
DIN ACEASTĂ SFÂNTĂ ȘI DE DUMNEZEU
PĂZITĂ EPISCOPIE,
HAR, PACE, SĂNĂTATE ȘI ALESE BUCURII
DUHOVNICEȘTI DE LA DUMNEZEU,
IAR DE LA NOI PĂRINTEASCĂ ÎMBRĂȚIȘARE
ȘI ARHIEREASCĂ BINECUVÂNTARE**

*„Cercetatu-ne-a pe noi de sus Mântuitorul nostru,
Răsăritul răsăriturilor, și cei din întuneric
și din umbră am aflat adevărul:
că din Fecioară S-a născut Domnul.”
(Luminânda - Canonul Nașteri)*

Iubiții noștri fii duhovnicești,

Se cuvine, în această sfântă și de sus rânduită zi, să aducem prinos de mulțumire Preabunului Dumnezeu că, „*pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire*” a trimis pe Fiul Său cel veșnic, Care, golindu-Se de slava Sa dumnezeiască, S-a

întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și S-a făcut om. „*Strălucire a slavei și chipul ființei lui Dumnezeu*”¹, El a coborât din ceruri, din sânurile Tatălui ceresc, ca să ne urce pe noi, cu Sine Însuși, în pridvorul Dumnezeirii spre a intra, prin El, în comuniune cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Întruparea Fiului lui Dumnezeu ne-a adus nouă răscumpărarea din osânda păcatului neascultării celor dintâi oameni și ne-a dat putința „*să dobândim înfierea*”² și să ne facem „*părtași dumnezeieștii firi*”³, învrednicindu-ne să devenim „*fii și moștenitori ai lui Dumnezeu prin Iisus Hristos.*”⁴ Credem și mărturisim cu toată ființa noastră că El este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru: „*Am aflat adevărul, că din Fecioară S-a născut Domnul!*”. Prin Sfânta Întrupare răsărit-a peste noi „*lumina cunoștinței*”, aflat-am adevărul despre cine suntem, de unde venim și mai ales care este rostul nostru pe acest pământ. Înainte de Nașterea Domnului, omenirea și-a pus aceste întrebări de veacuri, dar, deși mulți filosofi și profeți au încercat să dea răspunsuri în multe vremuri, ele au rămas cufundate în îndoială, în întuneric, în incertitudine. Vechiul Testament cuprinde multe astfel de răspunsuri, însă ele au rămas umbrite de taină, cu promisiunea că se vor lumina la plinirea vremii. Înainte de venirea Fiului lui Dumnezeu în lume, aceasta era învrăjbită și dezorientată: învrăjbită în sufletul său, dezorientată în calea sa, dar întotdeauna înfometată și însetată după dreptate și adevăr.

---

1. Evrei I, 3;

2. Galateni IV, 5;

3. II Petru I, 4;

4. Galateni IV, 7;

Însă, acum, se naște în Betleem Cel care va da răspuns la toate întrebările, căci Hristos Dumnezeu-Întrupat e lumină. Unde este El, noaptea îndoielii și a păcatului se risipește, iar iubirea și pacea se statornicesc în suflete. El este Cel care ne descoperă valoarea neprețuită a omului în fața lui Dumnezeu, El este Cel care știe și ne descoperă adevărul despre viață și despre moarte, despre calea de urmat, ca Cel ce „*este Calea, Adevărul și Viața.*”⁵

Viața fiecăruia dintre noi este alcătuită din clipe. Însă există anumite clipe importante, hotărâtoare, adevărate momente de cotitură, în care viața noastră se schimbă într-o anumită direcție. Pe acestea le putem numi întâlniri. O astfel de întâlnire este chiar Sfânta Sărbătoare de astăzi. În evenimentul Nașterii, Dumnezeu se descoperă omului, iar omul îl descoperă pe Dumnezeu; Dumnezeu și omul se întâlnesc față în față. Și cât de mântuitoare este această întâlnire! Ca de altfel toate întâlnirile cu Domnul istorisite de Sfânta Scriptură. În urma întâlnirilor cu Domnul, orbii își recapătă vederea, neputincioșii își dobândesc puterea, ologii încep să meargă, păcătoșii se pocăiesc, iar morții înviază. Hristos se întâlnește cu apostolii când îi cheamă la apostolat: cu Zaheu vameșul, cu Luca și Cleopa după Înviere, cu Pavel pe drumul spre Damasc. Fiecare întâlnire e revelatoare, marchează, transformă, este totală. Cei care se întâlnesc cu Hristos nu-și mai pot continua viața lor de dinainte, ci „*lasă toate ale lor*” și „*intră întru cele ale Domnului*”, încep o nouă viață, după cum mărturisește Sfântul Apostol Petru: „*Iată, noi am lăsat*

---

5. Ioan XIV, 6;

*toate și Ți-am urmat Ție.”*⁶

În minunea Sfintei Întrupări, fiecare dintre noi ne întâlnim cu Hristos Domnul și, odată cu Nașterea Sa, El intră în viața noastră și ne cere în chip tainic și real să-L primim în sufletele și în viața noastră. Însă, pentru a ne întâlni cu El cu adevărat și pentru a-L putea primi în inimile noastre, trebuie să ne întâlnim mai întâi cu noi înșine și cu aproapele nostru. Cu noi înșine, pentru că trebuie „*să lăsăm toate ale noastre*”, cele vechi, și să începem o viață nouă cu Hristos și în Hristos; și cu aproapele nostru, pentru că iubirea față de aproapele este tocmai începutul acestei vieți.

Nașterea Domnului a adus lumii Evanghelia și porunca iubirii față de Dumnezeu și față de oameni. Ea ne arată că omenirea întregă este o mare familie. De aceea și iubirea noastră trebuie să se reverse ca o rouă cerească asupra tuturor oamenilor, de orice neam și de orice credință ar fi ei, pentru că toți sunt împodobiți cu chipul lui Dumnezeu. „*Poruncă nouă dau vouă*”, zice Mântuitorul, „*să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.*”⁷

Iubirea înseamnă dăruire, ieșire întru întâmpinarea semenilor noștri, cu bunăvoință și jertfire pentru celălalt. Ea este legătura de unire dintre membrii Bisericii, liantul prin care ei alcătuiesc un singur trup: Biserica lui Dumnezeu cea aleasă, Trupul cel tainic al lui Hristos.

---

6. Marcu X, 28;

7. Ioan XIII, 34-35;

Pentru a ne arăta cât este de necesară această legătură a dragostei între membrii Bisericii, Sfântul Apostol Pavel aseamănă Biserica cu trupul omenesc: capul, ochii, mâinile, picioarele și celelalte mădulare, care stau în cea mai strânsă unire, se completează unele cu altele și se sprijină; asemenea sunt și credincioșii pentru Sfânta Biserică: „*voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare fiecare în parte*”⁸, zice Apostolul. „*Ci precum într-un singur trup avem multe mădulare și mădularele nu au toate aceeași lucrare, așa și noi, cei mulți, un trup suntem în Hristos și fiecare suntem mădulare unii altora.*”⁹ Și după cum în trupul nostru nici un mădular nu poate trăi prin el însuși, ci fiecare are nevoie de sprijinul celorlalte, tot astfel și în Biserică, orice om are nevoie de comuniunea și sprijinul celorlalți oameni: „*nu poate ochiul să zică mâinii: n-am trebuință de tine; sau, iarăși capul să zică picioarelor: n-am trebuință de voi... Dar Dumnezeu a întocmit astfel trupul... Ca să nu fie dezbinare în trup, ci mădularele să se îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; și dacă un mădular este cinstit, toate mădularele se bucură împreună.*”¹⁰

Zugrăvită astfel, icoana aceasta a Bisericii, prin asemănarea ei cu trupul omenesc, se poate extinde la întreaga umanitate: căci Dumnezeu „*a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc*”.¹¹ De aceea, fericirea noastră depinde întotdeauna

---

8. I Corinteni XII, 27;

9. Romani XII, 4-5;

10. I Corinteni XII, 21, 24-26;

11. Fapte XVII, 26;

de fericirea celui de lângă noi. Tot astfel, mântuirea noastră depinde întotdeauna de relația dintre noi și semenii noștri, de cât bine le-am făcut, de câtă dragoste le-am arătat. Nimeni nu se poate mântui de unul singur, ci numai în comuniune cu ceilalți oameni.

Prin Nașterea Mântuitorului Hristos ni se descoperă astfel valoarea și demnitatea ființei umane, chemarea ei înaltă, dar și calea pe care o avem de urmat pentru a ajunge la această chemare. De aceea nu vom mai putea spune precum David în vechime „*Arată-mi calea pe care voi merge*”¹², nici nu vom putea cere asemenea lui Moise „*Arată-mi slava Ta*”¹³, căci prin Sfânta Minune pe care noi o prăznuim astăzi Adevărul l-am aflat, „*Calea*” ni s-a descoperit: „*Eu sunt Calea*”¹⁴; slava ni s-a arătat, după cum mărturisește Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan „*Și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia - Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.*”¹⁵ Astfel, prin faptele pe care le săvârșim, prin viața noastră, noi toți putem spune și mărturisi că „*Am văzut slava Lui! Slava lui Dumnezeu Întrupat în mijlocul acestei lumi!*”

Dreptmăritori creștini,

Privind cu smerenie spre acest mare eveniment petrecut în istoria neamului omenesc și a mântuirii noastre, precum Sfântul Apostol Pavel, mărturisim minunea și zicem: „*Cu*

---

12. Psalmi CXLII, 8;

13. Ieșire XXXIII, 18;

14. Ioan XIV, 6;

15. Ioan I, 14;

adevărat, mare este taina dreptei credințe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri.” ¹⁶ Pruncul Acesta, pe Care păstorii L-au găsit în iesle, este Acela despre Care proorocul a zis: „*Prunc s-a născut nouă, un Fiu S-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: Înger de mare sfat, Sfetnic minunat Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie.*” ¹⁷ „*Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut*” ¹⁸ căci „*în El trăim și ne mișcăm și suntem.*” ¹⁹

Părtași ai adevărului dumnezeiesc și pătrunși de „*lumina cunoștinței*” învățaturii Mântuitorului Hristos, Sfinții Părinți ai Bisericii noastre au arătat poporului dreptmăritor din vremea lor, dar și nouă, importanța covârșitoare a Înomenirii Fiului lui Dumnezeu, teologhisind, spre încredințarea tuturor, această mare Minune. Să auzim dar cuvintele Sfântului Leon cel Mare care zice: „*Să recunoască, deci, credința sobornicească slava sa în smerenia Domnului, și Biserica, cea care este trupul lui Hristos, să se bucure de tainele mântuirii Sale. Căci dacă n-ar deveni trup Cuvântul lui Dumnezeu și nu s-ar sălășlui întru noi, dacă Însuși Ziditorul nu S-ar coborî la părtășie cu zidirea și n-ar chema omenirea la un nou început, moartea ar stăpâni de la Adam până la sfârșit.*” ²⁰

Deci, fără ca Dumnezeu Cuvântul să Se întrupeze și să Se

---

16. I Timotei III, 16;

17. Isaia IX, 5;

18. Ioan I, 3;

19. Fapte XVII, 28;

20. Sfântul Leon cel Mare, *Predici la Nașterea și Arătarea Domnului și la Perioada Pentecostarului*, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2016, p. 54;

facă părtaș firii noastre omenești, omul ar fi fost inevitabil sortit pieirii. Faptul că în firea umană a lui Hristos a locuit trupește toată „plinătatea dumnezeirii”²¹, El fiind Dumnezeu adevărat și Om adevărat, este lămurit de Sfântul Efrem Sirul care grăiește: „Hristos, fiind Cuvântul lui Dumnezeu, din Maria S-a făcut om. Nu a avut o parte din fire, fiindcă ar fi fost o altă făptură. Îndoita fire o are desăvârșită, ca să nu piardă pe cele două. Nici firea Dumnezeiască nu S-a arătat singură pe pământ; nici cealaltă, adică cea omenească, nu s-a suit singură în cer. Din cel desăvârșit, desăvârșit, și din om, om; din Dumnezeu, Dumnezeu, și din Fecioară, Hristos. Nu s-a împărțit trupul în Dumnezeire, nici firea omenească n-a îngreuiat firea Dumnezeiască. Nu s-a biruit cu amestecarea luării, ca să piardă pe ceea ce o avea, și ceea ce nu o are să se facă. Desăvârșit are pe ceea ce era și desăvârșit are pe ceea ce a luat-o. Că nu s-a unit trup cu trup, ci omul s-a unit cu Dumnezeirea.”²² Această învățătură o întâlnim în toată literatura patristică. Iisus Hristos este Dumnezeu-Om, cu două firi, dumnezeiască și omenească, unite într-o singură persoană, persoana lui Dumnezeu-Cuvântul. Astfel El este cu adevărat Mântuitorul nostru și opera Sa de mântuire are putere absolută cuprinzând, în mod obiectiv, întreaga omenire.

Arătând că această cale, a pogorârii lui Dumnezeu la om, era cea mai potrivită pentru mântuirea noastră și arătând smerenia fără de seamă a Domnului Hristos, tot Sfântul Leon cel Mare ne învață: „Dar ce era mai potrivit pentru tămăduirea

---

21. Coloseni II, 9;

22. Sfântul Efrem Sirul, *Cuvinte și învățături*, tomul II, ed. a II-a, Editura Bunavestire, Bacău, 2008, p. 335;

celor bolnavi, pentru luminarea celor orbi, pentru învierea celor morți decât ca rănilor pricinuite de mândrie să fie vindecate prin leacurile smereniei? Adam, prin nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu, a adus osânda pentru păcat; Iisus, „născut sub lege”, a întors libertatea dreptății. Acela urmând diavolului până la neascultare [față de Dumnezeu], a meritat ca toți să moară întru el. Acesta „ascultând de Tatăl până la Cruce”, a făcut ca toți să fie înviați întru El. Acela poftind cinstea îngerească, a pierdut vrednicia firii sale. Acesta, primind condiția slăbiciunii noastre, i-a ridicat la cele cerești pe cei pentru care El S-a pogorât la cele mai de jos.”²³

Hristos Dumnezeu, Cel pentru noi Întrupat, ne-a deschis calea spre a ne ridica la cele cerești. Însă depinde numai de noi dacă vom avea „haină de nuntă” și ne vom ridica la vrednicia de a ne și împărtăși de această bucurie. Fiul lui Dumnezeu „S-a golit pe Sine Însuși” de slava Sa dumnezeiască spre a Se împărtăși de lutul nostru, iar noi la rândul nostru avem chemarea să urmăm pildei Sale spre a ne împărtăși de slava Lui. Acest lucru ne cheamă la o conformitate, la o urmare a lucrărilor harului lui Hristos, la faptele credinței, spre a ajunge la asemănarea cu El.

De acest adevăr ne încredințează un alt Sfânt Părinte, Sfântul Simeon, noul teolog al „luminii neînserate”, spunând: „Păzitorii Împărăției cerurilor, dacă nu vor vedea să aibă creștinul asemănare cu Hristos ca fiul cu tatăl, nu pot să deschidă și să-i dea drumul. Căci, precum toți cei asemenea au rămas afară prin căderea unuia, a lui Adam, părintele tuturor,

---

23. Sfântul Leon cel Mare, *op. cit.*, pp. 55-56;

*tot astfel și creștinii asemănători prin dreptate cu Părintele lor cel Unul, Hristos, intră în Împărăția cerurilor. Iar asemănarea cu Hristos este adevărul, blândețea, dreptatea, cu care sunt împreună și smerenia și iubirea de oameni.”*²⁴

Iubiți fii sufletești,

Am înțeles cu toții cu câtă smerenie, încununată de iubire nesecată, Dumnezeu Se face om ca pe om părtaș să-l facă firii Sale dumnezeiești și locuitor al raiului să îl arate. Se cuvine acum ca fiecare dintre noi să ne întrebăm într-un glas cu Psalmistul „*Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?*”²⁵. Cu inimi curate să împlinim glasul lui Dumnezeu Tatăl care ne-a poruncit: „*Acesta este Fiul Meu cel iubit, pe Acesta să-L ascultați.*”²⁶ Ascultători ai lui Hristos, Cel pentru noi Întrupat, vom fi dacă ne vom face următori ai vieții Sale pământești, ai Evangheliei iubirii față de Dumnezeu și față de semenii pe care El ne-a adus-o. Să ne împodobim dar cu podoabele roadelor Sfântului Duh: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea. Numai în acest fel vom putea descoperi adevăratul sens al vieții noastre, care îi apropie și îi unește pe oameni, recunoscând adevărata valoare pe care ne-a dat-o Dumnezeu prin chemarea la viață.

---

24. Sfântul Simeon Noul Teolog, *24 de cuvinte despre viața duhovnicească*, Editura Doxologia, Iași, 2014, p. 146;

25. Psalmi CXV, 3;

26. Marcu IX, 7;

Avem datoria sfântă de a nu rămâne indiferenți la derapajele societății de azi, la actele de violență, la degradarea familiei, la starea profund tristă în care se află o parte din tineretul căzut pradă pierzaniei sufletești și trupești.

Să înțelegem că Nașterea Domnului este sărbătoarea familiei, a părinților și a copiilor. Familia stă la temelia vieții umane și este cel dintâi așezământ social care a dus la dăinuirea neîntreruptă a neamului omenesc. Familia sănătoasă și morală a fost întemeiată de Dumnezeu încă de la începutul lumii, atunci când a creat bărbatul și femeia ca soț și soție și i-a binecuvântat și le-a zis: „*Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți.*”²⁷ De aceea, se cuvine să ne implicăm activ în toate acțiunile care susțin bunul mers al acestei rânduiri a lui Dumnezeu, să ne iubim copiii, să-i creștem sănătoși și credincioși, să le oferim educația de care au atâta nevoie, cu deprinderea de a-și iubi țara și neamul, de a rosti cu bucurie numele lui Dumnezeu.

Nașterea Domnului, începutul mântuirii noastre, este pentru creștini timpul lucrării, al fecioarelor înțelepte, al candelor aprinse, al cerurilor deschise, este timpul curățirii sufletelor: „*lucrați cât este ziuă, căci vine noaptea când nu veți mai putea lucra*”. Să punem început bun vieții noastre, sădind în inimă aceste învățături și îndemnuri, cu nădejdea că, udate de ploaia credinței și de harul Duhului Sfânt, le vom concretiza în fapte.

---

27. Facere I, 28.

Vă îmbrățișăm părintește pe toți, preoți și credincioși, și vă dorim să petreceți Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului și ale Bobotezei cu pace și sănătate deplină, iar Anul Nou 2018 să vă fie luminat și de alese bucurii încununat, cu mult spor întru toate cele de folos!

La mulți ani!

**Al vostru, către Domnul,
pururea rugător spre tot binele,**

† GALACTION

A handwritten signature in black ink, reading "Galaction" in a cursive script. The signature starts with a large, stylized "G" and ends with a long horizontal flourish.

Episcopul Alexandriei și Teleormanului